Venera Rogozea, o mezzo-soprană cu istorie legendară

(Grigore Constantinescu – 6 aprilie 2012)

Vorbind despre mezzo-soprana Venera Rogozea, putem considera că, la acest moment, ea reprezintă un unicat al istoriei artei noastre lirice. Artista aparține generației de aur care a luminat, în a doua parte a secolului XX, scena operei bucureştene, împreună cu alte mari nume de prim soliști, precum Mircea Lazăr, Dinu Bădescu, Alexandra Feraru, Arta Florescu, Maria Snejina, Dora Massini, Zenaida Pally, David Ohanesian, Valentin Loghin, Ana Tălmăceanu, Mihai Arnăutu, Petre Ștefănescu Goangă, Garbis Zobian, Șerban Tassian, Edgar Istratty etc. Vocea sa metalică, puternică şi egală în toate registrele, ținuta scenică, frumusețea remarcabilă, o muzicalitate apreciată de public, parteneri, dirijori și regizori i-au permis să abordeze roluri variate, dintre care citām Martha din Faust de Gounod, Suzuky din **Madama Butterfly** şi Ciesca din **Gianni Schicchi** de Puccini, Mercedes din **Carmen** de Bizet, Bertha din **Bărbierul din Sevilla** de Rossini, Santuzza din **Cavalleria rusticana** de Mascagni, Azucena din **Trubadurul** și Ulrica din **Bal mascat** de Verdi. După 12 ani de carieră, la mijlocul deceniului şase, Venera Rogozea debutează şi în rolul Amneris din **Aida**. La maturitatea carierei sale lirice este distribuită în premiera românească a operei **Oedipe**, interpretând rolul Meropei pentru cel de al doilea spectacol al capodoperei enesciene, sub conducerea lui Constantin Silvestri, în 24 septembrie 1958.

Extragem câteva fragmente dintr-un portret-interviu realizat de și publicat în **Jurnalul național** (18 ianuarie 2006, postat de Internet), pentru a cunoaște câteva detalii ale existenței aceste artiste centenare. «Venera Rogozea... trăiește singură, doar cu amintiri... departe de forfota străzilor... A ridicat săli in picioare, a înzestrat cu știința sa zeci de învățăcei... Ochi migdalați, verzi-olive, fruntea lată, păr blond, bogat și ondulat. Chipul Venerei Rogozea zâmbește cochet de pe hârtia fotografiilor îngălbenite de trecerea timpului. „Aici aveam 20 de ani! Și aici, 40! Iți vine să crezi?", mă întreabă, și-o undă de mândrie palpită uşor pe buzele ei, căci mare diferență între cele două chipuri nici că s-ar putea găsi. Acum își sprijină anii într-un baston „făcut pe comandă, cu mâner aurit". Amintirea mamei blânde și fragile, dar și a tatălui îi picură emoție în voce: „Tata era un bărbat înalt, mama era măruntică. Era un om dur, iar educația pe care ne-a dat-o a fost una spartană"».

Aflăm și alte informații din acest material, despre familia din care descinde și despre educația primită: «Bunic – inventator stabilit în Franța, unchi – profesori universitari în străinătate, tata – inginer, familie care bătea monedă puternică pe cultură și pe studii înalte. Nu întâmplător, copila Venera, la 19 ani, a fost trimisă la studii ba la Viena, la unchii mamei sale, ba în Germania. Italiana, germana, franceza nu i-au fost străine. Le-a învățat cu poftă, fie prin cântec, fie prin lectură, cele două mari pasiuni ale sale. S-a pregătit îndelung pentru a intra la Facultatea de Medicină. A ignorat fiorul artistic pe care il simțeau mai toți membrii familiei, spunându-și că nu e ea în stare de o carieră muzicală. „Tata de tânăr avea un flaut din lemn de abanos cu clape de argint, mama cânta aria din **Madame Buterfly**, fratele cel mare la vioară, iar cel mic la trombon. Unul dintre unchii mei, cel care m-a și îndemnat să dau la Conservator, avea o voce minunată, de tenor", povestește Venera Rogozea. „Atuul meu a fost că învațam repede!". Reușitele muncii sale nu le pune pe seama norocului. „Am fost singura de la mine din an care a fost angajată la Operă. În anul trei de facultate am dat concurs și am intrat la clasele de operă de probă. Dacă timp de doi ani dovedeai

ca ești bun, te angajau. Asa s-a întâmplat cu mine”. Și 25 de ani a interpretat roluri mari, care i-au pus în valoare talentul ca mezzo-soprană, dar și ca soprană».

După încheierea carierei lirice, Venera Rogozea se interesează în aproapiere de formarea glasurilor tinere, desfăşurând, alături de Magda Inaculescu și Arta Florescu, o susținută activitate pedagogică. Printre viitoarele vedete lirice, pot fi amintite Gabriela Cegolea, Gabriela Popescu, Leontina Văduva... „Doi ani trecuseră de când eu eram la Conservator și tata mă credea tot la Medicină, așa mare era frica de a-i spune. Mă visase medic, iar eu aveam să ajung mezzo-soprană" încheie Venera Rogozea mărturisirile sale.

Cele scrise în acest material de Carmen Preotesoiu ne-au ajutat să spunem cine a fost artista. Li se alătură informațiile găzduite de paginile lucrării semnate de Anca Florea, dedicate Operei române, **Al patrulea deceniu** și de **Lexiconul interpreților** sau **6o de ani în loja Operei** de Viorel Cosma.

La împlinirea frumoasei vârste de 99 de ani, Opera Națională București i-a dedicat, în 1 aprilie 2012, spectacolul cu **Aida**, pentru aniversarea celei care a fost denumită „Amneris a anilor '50”. În rolurile principale, soprana Mariana Colpoş, mezzo-soprana Aura Twarowska, de la Opera din Viena, tenorul Stefano La Colla din Italia, Ștefan Ignat, basul Pompei Hărăşteanu, la pupitrul evenimentului, dirijorul Iurie Florea. Se onora astfel, pe una dintre ultimele pagini ale centenarului primei scene lirice românești, numele artistei Venera Rogozea.